

Anna Andrych

Punkt widzenia

Jestem na setnej stronie twoich dywagacji
 przeszli już nawiedzeni nawróceni
 serafici i neofici
 za spizową i żelazną bramę
 wyprowadzili mnie z równowagi
 ci co czołgali się na końcu
 niezdarnie w przeciwne strony
 jakby nie potrafili stanąć
 o własnych siłach patrzeć prosto w oczy
 za oknem wiatr nadyma powietrze
 jutro znowu
 leniwie wstanie słońce
 ręce obróć w żarna
 codziennego tłoczenia mielenia
 nawet niedziela ostatnio spowszedniała
 może to przez czas wybrakowany
 bowiem nożyce godzin
 tną niemilosierdzie kaleczą życie
 na sto pierwszej stronie twoja apologia
 to brzytwa zanurzona w miodzie
 krople spływają na złamanie karku
 oknem wpadł zaslepiony motyl
 znalazł się w pułapce
 zapewniłam mu powrót do świata kolorów
 w tym czasie moja córka
 na huśtawce
 nieświadoma upadku stłukła okulary
 może zobaczy
 twój i mój świat
 zupełnie inaczej

Miłość

nie pozwolę by cię zabrała noc
 jestem
 twoją czułością między jej brzegami
 pamiętasz
 na łące dojrzałej lipcem
 byliśmy jak dwie krople rosy
 nie mów nic patrz płyną obłoki
 na każdym pamięć
 maluje wspomnienia
 zbudujmy z nich tratwę
 za oknem
 trzasnęła gałązka i liść opadł
 twoja myśl
 budzi ptaki lęku
 wszystkie obłoki toną
 w niezmiernym mroku

na progu zadyszani
 aniołowie
 spóźnieni z pomocą

Boże ty wiesz

już nic nie mogę dać tobie ani drugiemu
 człowiekowi za cenę z najwyższej półki
 straciłam
 zbyt wiele w szczelinie wiersza ukryłam
 resztki wspomnień na czarnej godzinę a każda

wydaje się być przedostatnią przebudzenia
 są pustką w każdym oknie choć niebo
 po stokroć słoneczne dzwonki do drzwi
 chwytam myślą jak tonący brzytwę ale nocą
 powraca strach i zaciska gardło dokończ
 proszę za mnie ten wiersz Boże
 tylko nie mów że tego nie ogarniasz ty
 możesz wszystko nawet
 przyznać kredyt odnawialny na życie

Noc Vesny Parun

chciałeś przynieść korale z wodnych głębin
 morską różę
 wpiąć w moje włosy
 noc ciemniej czekaniem
 wiatr drzewom wyrывa liście
 jego przyływ wypełnia mnie nagą
 falą bólu
 pamiętasz tamten wiatr południowy
 darł sosny nad zatoką
 nie było gwiazd ani księżycza
 ale dłonie w ciemności
 jaśniały
 zapalam w oknie lampę jak morską latarnię
 obejmuję ramionami
 krzesło przy stole w domu przepelnionym
 pustką po tobie

Bezsenność

myśli
 podchodzą sforą psów
 mój zduszony krzyk
 nie odstrasza
 spomiędzy żeber ucieka
 serce
 przywołuję z pamięci
 dni kiedy razem
 patrzyliśmy w słoneczne horyzonty
 i na płynące po szybach krople
 czas wszystko posrebrzył
 spopielił
 teraz patrzę w oczy
 samotności
 jestem cimą
 u stóp ośleplej lampy

Henryk Gała

Złudzenia ontyczne – „R.s.”

Razem schodzimy po schodach
 Wszechświata
 Ale tylko ja wiem, że nie musimy wracać

Z jakiego powodu jednak przeciera powieki
 i na co się przyrymka, jego trzecie oko?

Złudzenia ontyczne – „M.o.”

Mineralne osady pamięci budzą nas
 pośrodku dnia, w zenicie
 rozumienia dlaczego pompuje nasze serce

I czemu ustaje

Olśnieni zastygamy
 Lecz aby to powiedzieć
 nie znajdujemy ani pół słowa
 z tego, co tak nagle wiemy.

Złudzenia ontyczne – „R.w.”

Równoległość wszechświatów,
 z dziecięcej wiary w powtarzalność
 wszystkiego

Pierścienie czasu,
 spiralne loki jedynego,
 przymierzane przed lustrem młodości

I to, że się kręci dynamo ogniste
 pod naszymi stopami i nad głową
 Że
 wywołuje zdumienie
 i że nie wie nikt,
 co w tym jest złudzeniem.

Złudzenia ontyczne – „N.m.”

Nie ma wyjścia z własnego palca
 A co dopiero, kiedy próbujesz
 wymknąć się sobie
 Kiedy uparcie chcesz wiedzieć
 jak to jest nie być sobą
 Nie sobą, ale być

Z żadnej próby nie wracasz cała
 A choć wszystkie drzwi otwarte
 nie ma wyjścia z jednego martwego włosa,
 z pierwszej żywej komórki.

Złudzenia ontyczne – „P.e.”

Pitagorejska ekierka
 ciągle wymierza rozszerzający się świat

Chociaż wszystkie linie,
 które zaczynają się od ciebie,
 nie kończą nawet w nieskończoności,
 ty nie chcesz wypuścić jej z palców

A może właśnie dlatego?

Złudzenia ontyczne – „N.o.”

Nieprzerwanie oglądamy video tych,
 którzy wyparowali z naszego czasu
 - rodziny, przyjaciele, nieznajomi,
 ludzie, zwierzęta, przedmioty i rzeczy
 Nieprzerwanie widać, jak paruje z nich czas

Tych, którzy przyjdą też widzimy,
 z drugiej, nieodwrotnej strony czasu,
 bo, co widać z daleka, już się odbyło

I tylko metrówka lat świetlnych złożona
 w kieszeni,
 jest jedynym pewnym złudzeniem miary.